

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У 2668/16
08.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и Тије Бошковић, чланова већа са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... – ..., чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, Грчкошколска бр.1, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, ради поништаја решења туженог УП-2 број 207-2/2015 од 25.01.2016. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, УП-2 број 207-2/2015 од 25.01.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, да тужиоцу А.А. из ..., ... – ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно извршење, па до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења начелника Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране РС, УП-1 број 499-46/2001 од 23.11.2015. године. Ожалбеним решењем, у ставу 1. диспозитива, престаје право по закључку Команде града Београда 03. број 8-1633/82 од 26.11.1982. године, а у тачки 2. диспозитива, одбија се захтев тужиоца за давање за доделу стана у закуп на неодређено време, заведен у Вентралном клубу Војске Југославије под бројем 141-1 од 21.03.1994. године. Закључком Команде града Београда 03. број 8-1633/82 од 26.11.1982. године, у ставу 1. диспозитива, молба за доделу стана тужиоца, грађанског лица, из ВП Дом ЈНА Београд, разврстава се у II групу из члана 14. Правилника, са стажом од 19.09.1973. године; у ставу 2. диспозитива, одређује се да је молба заведена под бројем 8-1633/82 од 26.11.1982. године и да ће се решавати по члану 32. став 2. тачка 3. Правилника, а која је у јединици заведена дана 24.11.1982. године.

У тужби поднетој Управом суду дана 18.02.2016. године, тужилац преко

пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је Уговором о закупу службеног стана закљученог између Министарства одбране Републике Србије, Војнограђевинског центра “Београд” у својству закуподавца и тужиоца у својству закупца број 6944-2 од 20.10.2006. године, тужилац добио у закуп службени стан број 3, у ... број ..., по структури двоипособан. Наведени стан додељен је тужиоцу решењем о додели стана бр. 8-1633/82 од 18.01.1983. године. Истиче да је дописом Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе од 26.02.2010. године тужилац обавештен да његов стан није стављен на списак станова за пренамену у стан у закуп на неодређено време, те да нема закључком утврђено право на решавање стамбеног питања доделом стана у закуп на неодређено време због чега није спроведен поступак измене решења о давању службеног стана у решење о давању стана у закуп на неодређено време сходно члану 52. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране. Истакао је да је добио службени стан на одређено време, да је накнадно извршена реализација промене намене станова за службене потребе у станове за закуп и промене пословних простора који су додељени припадницима Министарства одбране и Војске Србије, те да из прегледа службених станова који су у надлежности ВЦГ Београд произлази да се у том прегледу налази и предметни стан који тужилац користи. Обзиром да тужилац има 20 година, 08 месеци и 12 дана оствареног радног стажа осигурања код војних установа, сматра да је остварио услов из члана 52. Правилника о решавању стамбених питања у МО да закључи уговор о закупу на неодређено време. Предлаже да суд, на основу члана 43. Закона о управним споровима, пресудом реши управну ствар у спору пуне јурисдикције и утврди да је тужилац купац на предметном стану број 3 који се налази у згради број ... у ул. ... у Новом Београду, који ће користити са супругом Б.Б. и сином В.В., те да утврди висину закупнине у износу од 10.000,00 динара, са обавезом плаћања од 01. до 05. у месецу за текући месец, а почев од правноснажности пресуде па убудуће. Предлаже и да суд обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора, са законском затезном каматом, а које је определио за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и таксе по одлуци суда.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је при разлозима из образложења оспореног решења, и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења, тужени је одлуку као у диспозитиву донео налазећи да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиоца, правилно налазећи да тужилац не испуњава услове из члана 2. став 2. Правилника о решавању стамбених потреба запослених у Министарству одбране и Војсци Србије (“Службени војни лист”, бр.14/14 и 31/15), са разлога што је у проведеном поступку утврђено да је тужиоцу престао радни однос у војсци дана 30.06.1994. године, без права на пензију. Оцењујући да решавање стамбеног питања у Министарству одбране и

Војсци Србије нема карактер стеченог субјективног права које се може остварити независно од престанка правног основа којим је то право установљено, већ се то право стиче, остварује и штити на начин, под условима и у складу са важећим прописом којим се уређује одређени друштвени однос из кога је предметно право проистекло, а како је право на решавање стамбеног питања запослених у Министарству одбране и Војске Србије установљено подзаконским прописом, односно Правилником о решавању стамбених потреба запослених у Министарству одбране и Војсци Србије ("Службени војни лист", бр.14/14 и 31/15) и како је правни основ за решавање тог права престао да постоји, јер тужилац није пензионисан да би имао право на решавање стамбеног питања у војсци, већ му је служба у војсци престала даном 30.06.1994. године. Налазећи да је у проведенем поступку правилно утврђено чињенично стање, то је тужени, са позивом на одредбу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу тужиоца као неосновану.

По оцени Управног суда, основано се наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово, пре свега, са разлога што се из образложења оспореног решења не може утврдити у ком поступку је донето првостепено решење – у редовном поступку по захтеву тужиоца или у поновљеном поступку, с обзиром на одлуку у ставу 1. диспозитива. Осим наведеног, не може се утврдити ни применом ког правног института тужиоцу престаје право по закључку команде града Београда 03 број 8-1633/82 од 26.11.1982. године, посебно имајући у виду да је ожалбено решење од 23.11.2015. године донето приликом одлучивања о поднетом захтеву тужиоца од 21.03.1994. године, а којим је тужилац тражио да му се омогући закључење уговора о закупу стана у улици ... бр. ..., стан број ..., који користи непрекидно од доделе, а тиме и регулисање откупа истог. Поред наведеног, у образложењу оспореног решења тужени није одговорио на све жалбене наводе, а посебно није оценио од каквог је утицаја чињеница да је предметни захтев тужилац поднео 1994. године, дакле пре престанка службе у Министарству одбране. При томе, тужени није оценио да ли је од утицаја на другачије решавање захтева тужиоца навод да је престанак службе тужиоца код Министарства одбране резултат укидања његовог радног места и стављања на располагање да у року од годину дана сам пронађе друго запослење ван војске, са упозорењем да му, уколико не поступи на наведени начин, у року од годину дана, по сили закона престаје радни однос.

Како, по оцени овог суда, тужени орган није дао разлоге у погледу законског основа за доношење ожалбеног решења, као ни разлоге о чињеницама које су правно-релевантне, то је оспорено решење донето уз битну повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10) којим је прописано да образложење решења садржи, поред осталог, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Како је суд утврдио да су у доношењу оспорене одлуке учињене битне повреде правила поступка, које је, с обзиром на природу правне ствари, потребно да отклони тужени орган у поновном поступку, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то тужбом тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона и уз омогућавање тужиоцу учешћа у поступку.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, које суд на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), одређује у износу од 16.500,00 динара. Суд је тужиоцу досудио и трошкове таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, у складу са Тарифним бројем 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр.28/94...93/14), па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, досуђујући укупан износ трошкова управног спора од 17.870,00 динара, на који износ је, сагласно одредбама члана 277. став 1., 278. и 324. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр.29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и "Службени лист СРЈ", бр.31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбама члана 3. Закона о затезној камати ("Службени гласник РС", бр.111/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде суда, од стране туженог органа, па до коначне исплате.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.02.2019. године, 22 У 2668/16

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ